

V tom, že žal. úřad trestní nález, vydaný proti firmě Jan Ad. G. syn, zrušil a zároveň I. stolici uložil, aby vyřešila otázku odstranění tvrzené svémocné novoty, není možno shledati stížností vytýkaný logický rozpor, poněvadž otázku znovuzřízení předešlého stavu při svémocných novotách jest rozhodnouti samostatně a na výsledcích trestního řízení nezávisle, jak vyplývá již ze samého doslovu § 72 vod. zák. »nehledíc k trestu a náhradní povinnosti« (srov. nález Budw. A 5743/1908). I když tedy trestní odsouzení fy Jan Ad. G. syn pro přešupek svémocné novoty podle § 72 vod. zák. bylo žal. úřadem zrušeno, nebylo tu žádné zákonné překážky, aby I. stolici bylo uloženo rozhodnouti o odstranění tvrzené svémocné novoty, neboť toto odstranění může býti nařízeno, i když k trestnímu odsouzení z jakéhokoli důvodu vůbec nedošlo, na př. pro úmrtí nebo nepřičetnost pachatele, promlčení činu atd., takže pro odstranění takové novoty odsuzující trestní nález zákonným předpokladem není (srov. § 74 odst. 2 vod. zák.). Jinak by nepostižení pachatele, resp. nemožnost jeho potrestání ve svých důsledcích vedla k legalisaci nekonsentovaného stavu, což zákonem jistě intendováno nebylo. — — —

Č. 12.116.

Váleční poškození: Ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 142/1920 Sb. se vztahuje na všechny válečné poškozence, přijaté do služeb státu, třeba v poměru soukromoprávním.

(Nález ze dne 6. listopadu 1935 č. 10.406/34.)

Věc: Josef F. v B. proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Brně nepřiznal výměrem z 10. srpna 1933 st-li důchod invalidní od 1. března 1931 zjistiť, že st-l byl přijat 3. února 1931 do služeb okr. úřadu v Brně jako smluvní dělník s příjmem 21 Kč denně počítaje v to i neděle a sváteční dny, takže jeho roční příjem činí Kč 7.665. Poněvadž byl uznán 20% neschopným výdělku, a příjem ze služebního poměru u státu převyšuje 6.000 Kč ročně, nepřísluší mu podle § 4 odst. 2 požitek. zák. důchod.

Odvolání st-lovo, v němž týž uváděl, že není ve služebním poměru ani ke státu ani k okresu, že jest dělníkem vykonávajícím manuální práce, že nemá jiných nároků než na denní mzdu, že může býti kdykoliv z práce propuštěn, že není placen z peněz státních, nýbrž z úředního paušálu, určeného k udržování úředních místností, a není veden v seznamu státních zaměstnanců, zamítlo min. soc. péče nař. rozhodnutím podstatně z těchto důvodů: Zákon nečiní rozdílu, v jaké vlastnosti byl poškozenec do služeb uvedených v cit. zákonném ustanovení přijat, nerozhoduje tedy druh a povaha zaměstnání, nýbrž jediné cha-

rakter zaměstnavatele, a jest proto nerozhodnou námitka st-le, že jeho služební místo není trvalé, a že služební poměr může býti rozvázán se strany zaměstnavatele krátkodobou výpovědní lhůtou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost vychází z předpokladu právního, že se ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 142/1920 Sb. vztahuje jen na pragmatikální zaměstnance státu, ne tedy na st-le, jehož poměr jest nesporně soukromoprávní. Předpoklad ten jest mylný. Cit. § 4 odst. 2 vztahuje se na všechny válečné poškozence, kteří byli přijati do služeb státu, a nerozlišuje nikterak, zda válečný poškozenec koná státu služby na základě smlouvy soukromoprávní nebo proto, že do služeb státu byl přijat aktem veřejnoprávním. Pro rozlišování takové není podkladu ve všeobecném znění odst. 2 cit. § 4. Kdyby byl zákonodárce chtěl ustanovení to vztáhnouti jen na ty, již státu konají služby proto, že do služeb jeho byli přijati aktem veřejnoprávním, byl by tak musil výslovně učiniti a nemohl by voliti slova »jenž byl přijat do služeb státu.«

Z řečeného jde, že jsou bezdůvodné všechny námitky stížnosti, které z toho, že jde o poměr soukromoprávní, dovozují nezákonnost nař. rozhodnutí.

Rozhodujícím je tedy po té stránce jediné, byl-li st-l přijat do služeb státu, t. j. koná-li za plat služby státu, a je lhostejno, stalo-li se tak soukromoprávní smlouvou nebo aktem veřejnoprávním.

St-l doznává, že byl vyzván, aby od 1. února 1931 docházel denně do místnosti okr. úřadu v Brně, že konal tam různé práce manuální a to za denní odměnu, jež podle doznání stížnosti byla stanovena paušálně částkou 21 Kč za jeden den, a která byla mu vyplácena z úředního paušálu. V těchto udáních, jež st-l uvedl již v řízení, měl žal. úřad dostatečný podklad pro závěr, že se st-lem byla uzavřena smlouva služební a že st-l byl přijat do služeb státu, ježto to, co sám uvedl, jsou essentialia smlouvy služební. Že mu služné bylo vypláceno z úředního paušálu přednostou úřadu, je lhostejné, ježto i tím je prokázáno, že plat vyplácen mu byl z prostředků státních.

Ovšem jest další podmínkou stanovenou v § 4 odst. 2, že st-l byl přijat za týchž podmínek, za kterých jsou přijímáni jiní zřízení téže kategorie. St-l uvádí, že s ním nebyly sjednány vůbec žádné pracovní podmínky, které by mohly býti pokládány za totožné s podmínkami některé kategorie zřízenců stojících ve veřejné službě, že zejména nedostává se mu přídavků na děti. Námitkou takto formulovanou nemůže však st-l dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí. Musel by tvrditi, že jiní smluvní zaměstnanci zjednaní soukromoprávní smlouvou k tomu, aby vykonávali pro stát manuální práce stejného druhu, jako st-l, byli přijati za jiných pracovních podmínek, na př. za vyšší mzdu, než st-l. To však vůbec stížnost netvrdí.

Nemohl proto nss shledati, že by nař. rozhodnutí odporovalo zákonu. — — —